

ת"פ 18417/08/18 - מדינת ישראל נגד יוסף יצחק נמירובסקי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18417-08-18 מדינת ישראל נ' נמירובסקי
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד יהונתן יודיץ' נגד יוסף יצחק נמירובסקי ע"י עו"ד נח אולשה
הנאשם	

הכרעת דין

כללי

1. הנאשם מואשם בעבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

על פי הנטען בכתב האישום, ביום 22.12.17, סמוך לשעה 15:45, במסגרת עבודתו, הגיע א"א (להלן גם: "אכרם" או "המתלון") לרחוב הרב ריינס בירושלים והחל להדביק מודעות על לוח המודעות במקום. באותה שעה, על רקע טענת הנאשם וחברו יהושע רודניק (להלן: "יהושע"), כי המתלון מכסה מודעות שהם תלו קודם לכן, חסמו הנאשם ויהושע את רכבו של המתלון עם רכבם, יצאו מהרכב וניגשו למתלון. בהמשך תקפו הנאשם ויהושע בצוואת את המתלון בכך שדחפו אותו מספר פעמים והיכו אותו מכות אגרופ בגופו. המתלון דימם מאפו ונגרם לו שבר באף.

2. הנאשם כפר במיוחס לו, אישר כי המתלון הדביק מודעות שכיסו מודעות שהוא ויהושע תלו קודם לכן, טען כי כשהגיע למקום הוא ויהושע חנו מאחורי רכבו של המתלון אך לא חסמו אותו, כי יהושע יצא מהרכב והתעמת עם המתלון בעימות מילולי בלבד, הנאשם ראה שהתפתחה ביניהם תגרה כלשהי, אך הוא לא יודע מי התחיל בה, ומכל מקום טען שהוא עצמו לא תקף ולא פגע באיש, לא דחף את המתלון ולא היכה אותו במכת אגרופ. עוד נטען כי המתלון נכנס לרכבו, נסע לאחור במהירות, פגע עם רכבו ברכב של הנאשם ועזב את המקום.

3. מטעם המאשימה נשמעו עדות המתלון, עדות רופא המשפחה שטיפל במתלון ביום האירוע ועדות שוטר שהשתתף בחקירה. כן הוגשו מסמכים רפואיים שערכו רופא המשפחה ורופא נוסף שבדק את המתלון, הודעת הנאשם במשטרה, הודעתו של יהושע ומזכרים מתיק החקירה.

מטעם ההגנה העידו הנאשם עצמו ומר אליהו בוהדנה, העובד אף הוא בתחום הדבקות המודעות ומכיר את הנאשם ואת המתלון. כן הוגשו מטעם ההגנה תמונות של מקום האירוע, תרשימים שערכו הנאשם והמתלון ביחס לאירוע, הודעת המתלון במשטרה וכתב האישום שהוגש נגד יהושע.

הראיות

המתלון

4. בעדותו של המתלון בבית משפט הוא תיאר כי עובד בהדבקת מודעות על לוחות המודעות וכי ביום האירוע מעסיקו שלח אותו להדביק בשנית מודעות שכבר הדביק מוקדם יותר באותו היום, אך כוסו על ידי מודעות שתלה הנאשם. הוא עשה כמצוות מעסיקו, וכשסיים התיישב ברכבו, ואז הגיעו למקום הנאשם ויהושע, אשר חסמו את רכבו מאחור. השניים ירדו מרכבם והכו אותו בעודו יושב ברכב. הוא ניסה לברוח לעבר הכיסא הסמוך, אך הם משכו אותו ברגליו והוסיפו להכותו ברגליים, ואף קיללו אותו, וכעבור כמה דקות הניחו לו וברחו מהמקום בנסיעה מהירה. כתוצאה מהמכות הוא דימם מאפו, ובהמשך התברר כי אפו נשבר והוא נזקק לניתוח, ולבסוף גם עזב את עבודתו בתחום הדבקות המודעות שבו עבד במשך שנים. לאחר האירוע הנאשם התקשר אליו מספר פעמים, קילל אותו ואיים לרצוח אותו. המתלון עמד על כך שהנאשם הוא שהתקשר, ושלל את הטענה כי היה זה יהושע.

במהלך חקירתו הנגדית צייר המתלון תרשים של מקום האירוע והסביר באמצעות התרשים באיזה אופן עצר רכבו של הנאשם מאחורי רכבו שלו וחסם אותו. עוד הבהיר המתלון כי מדובר באירוע קצר שארך דקות ספורות בלבד, כי בתחילה הנאשם ויהושע הכו אותו בפניו, וכשניסה לברוח לכיסא הסמוך הכו אותו ברגליו, וכן טען כי הנאשם הכה אותו בפניו בעזרת מקל. לדבריו, גם יהושע וגם הנאשם החזיקו בידיהם קרשים והכו אותו עם הקרשים ובעזרת הידיים. המתלון הכחיש כי המשיך להדביק מודעות לאחר האירוע ועמד על כך כי מיד לאחר שעזב את המקום ניגש להגיש תלונה במשטרה.

5. בהודעתו של המתלון במשטרה מיום 22.12.17 (נ/4) הוא תיאר כי במועד האירוע הדביק מודעות על לוחות המודעות במסגרת עבודתו וכי סמוך לשעה 15:45 הגיעו הנאשם ויהושע עם רכבם למקום שבו עבד, חסמו את רכבו, יצאו מהרכב והכו אותו עם קרשים על ידיו, על כתפו וברגלו, וכן הכו אותו במכות אגרוף בפניו. הוא ניסה להניע את רכבו כדי לברוח, ואחד מהשניים פתח את תא המטען של רכבו של המתלון ושפך בו דבק ושבר חלק פלסטי המכסה את חוטי החשמל ברכב. כשעזב את המקום הנאשם התקשר אליו ארבע פעמים, קילל אותו ואת משפחתו ואיים שיהרוג אותו. גובה ההודעה של המתלון כתב הערת חוקר בגוף ההודעה ולפיה לא הבחין בחבלות על גופו של המתלון.

מתוך הודעת המתלון במשטרה לא ניתן להבין למי מהשניים הוא מייחס את גרימת הנזק לרכבו, ואולם בעדותו במשפט הוא הבהיר כי התכוון לשניהם גם יחד (עמ' 11 שורה 11).

6. מספר סתירות עלו בין אמרתו של המתלון במשטרה לבין עדותו במשפט. כך למשל, בניגוד להודעתו במשטרה, בעדותו בבית המשפט לא תיאר את הנזק לרכב ואת שפיכת הדבק בתא המטען הגם שנשאל על כך מפורשות (עמ' 11 שורה 11).

8 שורות 9-11). עם זאת, לאחר שעומת בחקירה נגדית עם הודעתו במשטרה בעניין זה, אישר את הדברים (עמ' 11 שורה 19). בנוסף, בעדותו במשפט טען כי הנאשם ויהושע ברחו מהמקום (עמ' 10 שורות 24-27), בעוד שבהודעתו במשטרה אמר שהוא זה שברח (נ/4 שורה 9) והתקשה ליישב את הסתירה (עמ' 11 שורות 8-1 ושורות 27-30). כשתיאר המתלון את האירוע בחקירתו הראשית אמר כי לא זוכר מה הנאשם ויהושע החזיקו בידיהם (עמ' 6 שורה 25), טענה המעלה תמיהה לנוכח טענתו במשטרה לפיה השניים החזיקו קרשים, מעשה שאינו שגרתי וקשה לשכוח אותו.

אוסף כי טענתו של המתלון על כך שהוכה על ידי שניים באמצעות מקלות ברגליו ובפלג גופו העליון, אינה מתיישבת עם העדרם של כל סימני פגיעה על גופו של המתלון.

טענת המתלון לפיה כשנסע למשטרה לאחר האירוע עצר את הרכב בצד בכל פעם כשראה שהנאשם מתקשר אליו, ענה לטלפון, שמע אותו מקלל ואז המשיך לנסוע (עמ' 12 שורות 9-11) גם היא טענה מוזרה שקשה לקבלה, ואולם בעניין זה התרשמתי כי הדברים נאמרו לנוכח תחושת המתלון כי ב"כ הנאשם מנסה להוביל אותו להודות בכך שדיבר בטלפון בזמן הנהיגה ולא מתוך מניע הקשור לתיק.

אף על פי כן, כללם של דברים מחייב זהירות מיוחדת בבחינת עדותו של המתלון ובקביעת עובדות על פיה.

יהושע

7. בהודעתו של יהושע מיום 28.1.18 שהוגשה בהסכמה (ת/3), הוא נחקר בחשד לאיומים, תקיפה והיזק לרכוש. יהושע תיאר כי המתלון כיסה באמצעות מודעות שהדביק את המודעות שהוא והנאשם תלו קודם לכן, ובשל כך הם חיפשו אותו. כשמצאו אותו, שאלוהו מדוע הוא מכסה את המודעות והמתלון קילל אותם. בעקבות כך החל "בלגאן" כלשונו, "דחיפות ודיבורים", ולאחר הריב המתלון נכנס לרכבו, נסע אחורה, פגע ברכבו של הנאשם ונסע מהמקום. יהושע תיאר כי ראה בעיניו את המתלון כשהוא מכסה את המודעות שהוא והנאשם הדביקו ובשל כך חיפש אותו. יהושע תיאר כי האירוע כולו ארך כשתי דקות וכי המעסיק של המתלון שילם לנאשם על הנזק שהמתלון גרם לרכבו. עוד טען יהושע, כי המגע הפיזי היחיד עם המתלון היה דחיפות וכי מי שדחף את המתלון, היו הוא והנאשם וכי המתלון דחף אותם. יהושע הוסיף כי ייתכן שלקח מהמתלון את המודעות שהדביק, אך לא עשה דבר מה מעבר לכך. בהמשך נשאל יהושע מה עשה הנאשם והשיב **"שום דבר, חוץ מלצעוק שום דבר"**, וכאשר נשאל האם הנאשם דחף השיב **"יכול להיות"**. יהושע הוסיף כי האירוע החל בצעקות ובכך שהוא הסיר את המודעות שהמתלון הדביק וכי תוך כדי כך התפתחו דחיפות ונשפך דבק על הרצפה מתוך הדלי שעמד מחוץ לרכב. יהושע הודה כי איים על המתלון ואמר לו שיהרוג אותו, שירצח אותו ואיים לפגוע גם באמו ואשתו של המתלון, אך לא התכוון לפגוע באיש ואמר את הדברים בשעת כעס. יהושע הכחיש כי תקף את הנאשם באמצעות קרשים, אישר כי יתכן שהיכה אותו במכות אגרופ ואמר כי לא ייתכן שהמתלון נחבל כתוצאה מהמכות שכן לאחר האירוע הוא המשיך להדביק מודעות. בהמשך אישר יהושע כי ייתכן שהוא פתח את מכסה התא האחורי של רכבו של המתלון ושפך את הדבק בתוך הרכב והשיב כי אינו זוכר האם שבר את הפלסטיק המכסה את מערכת החיווט ליד הגה הרכב.

8. כתב האישום שהוגש נגד יהושע (נ/5) מייחס לו עבירות איומים וחבלה חמורה והעובדות הנתענות בו דומות לאלה

שבכתב האישום שהוגש נגד הנאשם, אלא שנוסף לו סעיף המייחס לו איומים על המתלון במהלך מספר שיחות טלפון שהתקשר יהושע, מהטלפון הנייד שלו, אל המתלון. הנאשם מופיע כעד תביעה 2 בכתב האישום שהוגש נגד יהושע.

9. משעה שהודעתו של יהושע הוגשה בהסכמה ללא חקירה נגדית, יש לקבל את כל האמור בה כראיה שהצדדים מסכימים על תוכנה.

עמדתה של המאשימה, אשר כללה את הנאשם ברשימת עדי התביעה נגד יהושע אכן מעוררת תמיהה, שכן בסיכומיה בתיק הנוכחי ביקשה לדחות את גרסתו, ואולם עניין זה רלבנטי יותר למשפטו של יהושע מאשר למשפטו של הנאשם עצמו.

הנאשם

10. בהודעתו של הנאשם במשטרה מיום 18.6.18, הוא תיאר כי האירוע התרחש בין יהושע לבין המתלון, כי באותו היום המתלון כיסה את המודעות שיהושע הדביק בלילה וכי הדבר היה כשעה לפני כניסת השבת. לדבריו, הם פגשו במתלון באקראי ליד בית הכנסת כשהוא מדביק מודעות על לוח המודעות, התחיל ויכוח ומריבה בין יהושע לבין המתלון שכלל מכות וקללות. בשלב מסוים המתלון נכנס לרכב, הנאשם חשב שהוא עשה זאת כדי להוציא חפץ כלשהו, ועל כן בשלב זה הוא מנע מהמתלון לצאת מן הרכב. הנאשם תיאר כי עמד עם רכבו מאחורי הרכב של המתלון וכשהמתלון נסע לאחור, הוא פגע בו ועיקם את דלת הרכב ואת הכנף. הנאשם שלל מכל וכל כי היה שותף לאירוע האלים, אך אישר כי בין יהושע לבין המתלון היתה תגרה קצרה שכללה דחיפות ואשר נמשכה שניות בודדות. הנאשם הכחיש כי איים על המתלון או כי תקף אותו בדרך כלשהי. כשנשאל הנאשם האם היו דחיפות בינו לבין המתלון, השיב כי בסך הכל מנע מהמתלון לצאת מהרכב. הנאשם שלל את הטענה כי שוחח עם המתלון לאחר האירוע, אך טען כי יהושע שוחח עמו וסיפר לו על אודות השיחה. הנאשם שלל את הטענה כי שפך דבק ברכבו של המתלון ושלל את הטענה כי יהושע תקף את המתלון באמצעות מקל וכי הוא עצמו גרם נזק לרכבו של המתלון.

11. בעדותו במשפט הנאשם תיאר כי הוא בעלים של חברת פרסום העוסקת בתליית מודעות. ביום האירוע, כשעה לפני כניסת השבת, המתלון הדביק מודעות שכיסו מודעות שהוא הדביק בלילה הקודם. הוא נסע ברכבו כשהושע, עובד שלו, יושב לצידו והם פגשו באקראי את המתלון ליד בית כנסת. הוא עצר את רכבו מאחורי רכבו של המתלון, יהושע יצא מהרכב והחלו ביניהם ויכוחים, צעקות וקללות. הוא ראה את המתלון רץ לעבר רכבו וחשב שהוא מתכנן להביא חפץ כלשהו כדי לתקוף באמצעותו את יהושע. לכן יצא מהרכבו כשהמתלון נכנס לרכבו הוא חסם את הרכב בגופו ולא נתן לו לצאת. לאחר כמה שניות, המתלון יצא מהרכב, קילל אותם והאירוע הסתיים. הנאשם לא זכר את התנהלות הדברים המדויקת ולא זכר האם היו בין הצדדים חילופי דברים בעל פה ומה תוכנם, אך לטענתו "לא היו מכות ולא אגרופים ולא איומים". הנאשם הוסיף כי כשהמתלון עזב את המקום הוא נסע לאחור ופגע עם רכבו ברכב של המתלון וגרם לנזק בכנף. לדבריו, המתלון עזב את המקום, ולפי מה שיהושע סיפר לו- המשיך לעבוד כרגיל.

בחקירתו הנגדית שלל הנאשם את הטענה כי הוא ויהושע חיפשו את המתלון כדי להתעמת עמו על מעשיו, ועמד

בתוקף על טענתו כי נפגשו באקראי. עוד עמד על הטענה כי לא נצמד עם רכבו לרכב של המתלונן אלא שחנה לפחות מטר מאחורי הרכב. הנאשם לא זכר היכן עמד המתלונן כשהגיעו, לא זכר מה היו מעשיו של יהושע והתקשה לתאר את האירוע לפרטי פרטים. בסופו של דבר אמר שדחף את המתלונן, אך מיד לאחר מכן אמר שלא נגע בו פיזית.

12. עדותו של הנאשם אף היא מקימה תהיות ותמיהות לא מעטות. טענתו של הנאשם כי הוא ויהושע נפגשו עם המתלונן באקראי (עמ' 25 שורה 6) סותרת את טענתו של יהושע בעניין זה, והרושם היה כי הנאשם מנסה להרחיק את עצמו מהאירוע ולשוות לו אופי שגרתי בעוד שלמעשה מדובר היה בעימות יזום עם המתלונן. יודגש כי אין כל פסול בעימות יזום כאמור, על רקע הטענות ההדדיות לפגיעה זה בעבודתו של זה, ורק המעבר משיח מילולי לאלימות ולאיומים הוא ששיווה לו אופי בלתי חוקי.

חלק ניכר מתשובותיו של הנאשם לשאלות הנוגעות למהלך האירוע זכו לתשובה כי אינו זוכר (עמ' 24 שורות 5-12, עמ' 27, עמ' 30 שורות 19-30) ונראה היה כי גם בדרך זו הנאשם ניסה להרחיק את עצמו מהאירוע, ולהימנע מתיאורים שעלולים לחשוף את היקף מעורבותו האמיתי בו.

כאשר נשאל הנאשם במפגיע **"אתה אומר שלא נגעת במתלונן"** השיב כך: **"אולי היו בינינו ויכוחים בקטנה לאחר שהוא יצא מהרכב. ענין של שניות בודדות."** (עמ' 28 שורות 4-5). הנאשם התבקש להסביר את כוונתו בביטוי זה, הסתבך בדבריו ונקט בביטוי **"התגוששות הדדית של ויכוחים"** (עמ' 28 שורות 9-10) וכשנשאל על ידי בית המשפט למה הכוונה **"התגוששות"** השיב **"קצת ויכוחים"** (עמ' 28 שורה 11). הנאשם נשאל שוב ושוב האם היו דחיפות ונתן תשובות מתחמקות (עמ' 28 שורות 12-17), אמר שדחף את המתלונן (עמ' 28 שורה 25) וחזר בו מאמירה זו זמן קצר לאחר מכן כשטען שלא נגע בו פיזית (עמ' 29 שורה 2). גם תשובותיו של הנאשם לשאלות אם נשפך דבק ברכב של המתלונן היו מתחמקות, ובשלב זה בעדותו הנמיך את קולו כמעט עד כדי לחש, ונראה היה כמי שמנסה להימנע מכך שדבריו יישמעו. ההתרשמות מעדותו של הנאשם מקשה לקבל את גרסתו ולקבוע ממצאים על בסיס עדותו, לא כל שכן לקבלה במלואה.

ראיות נוספות

13. סיכום ביקור של המתלונן אצל רופא המשפחה, ד"ר מוחמד עימד מיום 22.12.17 (ת/4), מלמד כי המתלונן התלונן באותו יום על כאבי ראש, סחרחורת, כאבי גב, צוואר וכתפיים וכן על כאבים ברגליים. על פי הממצאים בתעודה הרפואית אין סימנים לשברים. המתלונן סבל מדימום באף שנעצר באמצעות לחץ על המקום. לא היתה התרשמות לחבלה נוירולוגית ונרשמו למתלונן תרופות.

הרופא נחקר נגדית בבית המשפט על המסמך שערך, הבהיר כי המקרה כלל אינו זכור לו, והשיב כי הפגיעה **"whiplash injury"** המופיעה בחלק האבחנות בסיכום הביקור שערך, יכולה להיגרם באמצעות סוגים שונים של מנגנונים, כגון נפילה מגובה או מכה, ולאו דווקא כתוצאה מתאונת דרכים.

14. מסמך רפואי נוסף שעליו חתום ד"ר קאסם חמדאן ואשר נערך כעשרה ימים לאחר האירוע, ביום 2.1.18 (ת/5), מלמד על קיומה של סטיית מחיצה לצד שמאל באפו של המתלונן, סטיית גשר האף לימין, ללא נזלת וללא גודש וכי נעשה ניסיון לשחזור, ללא הצלחה.

המסמך הרפואי הוגש בצורה של פלט מחשב. אין מדובר בחוות דעת מומחה ולא ניתן ללמוד מתוכו האם הסטייה הקיימת במחיצה ובגשר האף של המתלון, הם תולדה של המכות שספג, לטענתו, במהלך האירוע.

15. מסמך נוסף שהוגש מטעם המאשימה הוא זיכרון דברים שכתב השוטר פנחס סרי-לוי (ת/2) ולפיו ביום 13.5.18 שוחח טלפונית עם בנימין, מעסיקו של המתלון אשר הכחיש כי שילם לנאשם או ליהושע על נזק שנגרם לרכבם, אמר כי בינו לבינם יש סכסוך כספי והוסיף כי אינו יודע האם רכבו של המתלון ניזוק במהלך האירוע.

הדברים שכתב השוטר במזכר הם בלתי קבילים בהיותם עדות מפי השמועה, ועל כן הם נטולים כל ערך ראיתי. אציין, כי העדרה של מחלוקת על כך שמספר הטלפון שאליו חייג השוטר הוא מספר הטלפון של בנימין, מעסיקו של המתלון, אין בה כדי להוות ראיה מספיקה לזהותו של הדובר מעברו השני של הקו, וממילא לא יכולה להיות ראיה לאמיתות תוכן הדברים שאמר.

16. אליהו בודהנה עובד אף הוא בהדבקת מודעות בחברה אחרת מזו של הנאשם, ומכיר את הנאשם ואת המתלון על רקע עיסוקם המשותף. לדבריו, באחד הימים המתלון התקשר אליו בשעת ערב ותיאר באוזנו ויכוח שהיה לו עם הנאשם בנוגע להדבקת מודעות, וסיפר לו כי במהלך הויכוח נשמעו קללות הדדיות ואירעו דחיפות הדדיות, וכי המתלון אמר לו שהוא מתכוון "להראות ליוסי מה זה", כי הוא מתכוון להגיש על הנאשם תלונה ו"להוציא" ממנו כסף. העד הבין מהמתלון כי בצד של הנאשם היה יותר מאדם אחד, אך לא ידע לומר מי היה האדם הנוסף.

עדותו של אליהו היא כולה עדות מפי השמועה, שאף על בסיסה קשה לקבוע עובדות בשל העובדה כי אליהו לא זכר לפרטים את השיחה ואת נסיבותיה. ניתן להניח כי תכליתה של עדות זו הייתה לבסס הוכחה לטינה שחש המתלון כלפי הנאשם. ואולם, אף אם המתלון אמנם לא אליהו דברים דומים, אין בכך אלא כדי ללמד על הפגיעה שחש לנוכח מעשיהם של הנאשם ויהושע.

דין והכרעה

17. מתוך עדותו של המתלון התרשמתי כי הוא אכן חווה אירוע אלים במידה מסוימת מצד הנאשם ויהושע. עם זאת ההתרשמות היא כי הוא היה מוטרד במיוחד מההפסדים הכספיים שנגרמו לו כתוצאה מהאירוע, אובדן מקום העבודה וההוצאות הרפואיות, ופחות מהכאב והפגיעה הפיזית. התרשמות זו מקשה לקבוע ממצאים עובדתיים רק על בסיס עדותו של המתלון.

18. כאן המקום לציין, כי המתלון הכחיש כי כשעזב את המקום פגע עם רכבו ברכב של הנאשם כפי שטענו הנאשם ויהושע. נושא זה הוא צדדי ואינו חלק מעובדות כתב האישום. עם זאת, השאלה האם המעסיק של המתלון שילם לנאשם כסף בגין הנזק שנטען כי נגרם לרכבו על ידי המתלון (עמ' 29 שורה 33 - עמ' 30 שורה 5), היא רלבנטית לבחינת הגרסאות של הנאשם וגם של המתלון ויכולה הייתה להשפיע על קביעת מהימנותם. בעניין זה המשטרה הסתפקה בגביית ראיה שאינה קבילה, ולא גבתה הודעה מהמעסיק, וגם הנאשם לא זימן אותו לעדות, הגם שפרטיו המלאים היו בידו. משעה שהיה בידי שני הצדדים לזמן את העד לעדות ולא עשו כן, לא אזקוף מחדל ראיתי זה

לחובת אף אחד מן הצדדים.

19. נראה כי בסופו של יום גם המאשימה אינה מקבלת את גרסתו של המתלון במלואה, שכן חרף טענת המתלון כי לאחר האירוע הנאשם הוא שהתקשר אליו שוב ושוב קילל אותו ואיים עליו, היא יחסה מעשים אלה ליהושע, במסגרת כתב האישום שהוגש נגדו (נ/5 בסעיף 5).

20. עדותו של יהושע, שהצדדים מסכימים על תוכנה, מבססת את העובדה כי הנאשם ויהושע חיפשו את המתלון ביום האירוע כדי להתעמת איתו על כך שכיסה את המודעות שהדביקו וכשפגשוהו התפתח ביניהם עימות מילולי ופיזי שכלל גם דחיפות הדדיות. בסופו של יום, למרות גרסתו המתפתלת בעניין זה, גם הנאשם הודה בהתרחשות זו של דחיפות הדדיות, ואף למעלה מכך- הודה כי במהלך האירוע הפעיל כח פיזי כדי למנוע מהמתלון לצאת מרכבו. על כן ניתן לקבוע, מעבר לספק סביר כי התרחשויות אלה אמנם אירעו, וכי שני הצדדים ושלוש המעורבים באירוע נטלו בהן חלק.

21. את השאלה האם ניתן לקבוע, מעבר לספק סביר, ממצאים בדבר מעשי אלימות חמורים יותר שביצעו הנאשם ויהושע כלפי המתלון, ואשר גרמו לחבלות הנטענות בכתב האישום, יש לבחון, בנסיבות אלה, ובהעדרן של ראיות נוספות, על רקע המסמכים הרפואיים ועדות רופא המשפחה. אלה אין בהם כדי לבסס ברמה הראייתית הנדרשת את הטענה כי כתוצאה מהמכות שספג המתלון באירוע נשבר אפו. רופא המשפחה שבדק אותו מיד לאחר האירוע לא התרשם מקיומו של שבר באף, והחבלה שהוא מתאר היא דימום מהאף שנעצר באמצעות לחץ.

22. התעודה הרפואית שערך ד"ר חמדאן, הגם שהוגשה בהסכמה, אינה ערוכה כחוות דעת, ובפרט נעדר ממנה הקשר הסיבתי הנדרש בין הממצא שהתגלה עשרה ימים לאחר האירוע של סטייה במחיצה ובגשר האף, לבין האירוע האלים שבו היו מעורבים הנאשם והמתלון. לא הובהר, ואף לא נכתב במסמך הרפואי, האם סטייה כאמור היא בהכרח תוצאה של חבלה, מה גילה של חבלה זו, האם ייתכן כי הייתה קיימת קודם לאירוע נושא כתב האישום או אירעה לאחריו, והאם משמעותה היא "שבר באף" כפי שנכתב בעובדות כתב האישום.

23. מנגד, לא נסתרה הראייה לפיה מיד לאחר האירוע המתלון דימם מאפו, וסמיכות הזמנים מאפשרת לקבוע כי היה זה כתוצאה ממעשי האלימות שאירעו במהלך הדחיפות ו"ההתגוששות ההדדית", כלשונו של הנאשם.

לא נעלמה מעיני הערת החוקר בנ/4 שורה 40, לפיה אינו מבחין בסימני חבלה על המתלון, ואולם מצאתי כי עדותו של רופא המשפחה שבדק את המתלון זמן קצר מאד לאחר האירוע וזיהה את הדימום מאפו, היא עדות אובייקטיבית שאין לפקפק במהימנותה, ואני מעדיפה אותה על פי הערת החוקר, שייתכן כי לא הבחין בבחינה חיצונית חפוזה בדימום שבאף.

לפיכך, המסמכים הרפואיים מאפשרים להסיק, מעבר לספק סביר, כי במהלך האירוע האלים המתלון ספג מכה באפו וכתוצאה ממנה נגרם לו דימום שנעצר בעקבות לחץ על המקום.

24. מכלול הראיות שהתקבלו מאפשר לקבוע מעבר לספק סביר את העובדות הבאות: המתלון, שעסק בהדבקת מודעות, עורר את כעסם של הנאשם ויהושע בשל כך שכיסה מודעות שהדביקו הם קודם לכן. השניים חיפשו אותו כדי להתעמת עמו, וכשמצאוהו עומד ליד לוח המודעות, התעמתו עמו מילולית ויהושע אף תלש מהלוח את המודעת שהדביק המתלון.

במהלך האירוע המתלון נכנס לרכבו והנאשם מנע ממנו בכח מלצאת ממנו. החלו דחיפות הדדיות ותגרת ידיים, במהלכה אחד מהשניים - הנאשם או יהושע - שחברו יחד לצורך עימות זה, הכה את המתלון באפו וגרם לדימום מהאף. לא ניתן לקבוע מי מהשניים הוא שהכה את המכה שגרמה לדימום, ואולם הנאשם אחראי לעבירה זו מכח דיני השותפות.

הדימום שנגרם, אף אם אינו תוצאה של שבר באף, אינו חבלה של מה בכך.

בנוסף, גם אם ניתן היה לקבוע כי המתלון הוא שהחל בדחיפות (ואדגיש כי הראיות אינן מאפשרות לבסס קביעה זו), מובן כי לא הייתה עומדת לנאשם הגנה עצמית, שכן הוא הגיע למקום מיוזמתו על מנת להתעמת עם המתלון ובכל רגע במהלך האירוע אף היה בידו לעזוב את המקום מבלי לנקוט באלימות.

25. העובדות שנקבעו מבססות עבירות תגרה ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. הנאשם אמנם לא הואשם בעבירות אלה, אלא הואשם בעבירת אלימות חמורה מהן. עם זאת, העבירה שבה הואשם הנאשם כוללת את יסודותיהן של עבירות אלה, ועל כן ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן גם מפניהן.

26. לנוכח האמור לעיל אני מרשיעה את הנאשם בעבירת תגרה לפי סעיף 191 לחוק העונשין התשל"ז-1977 ובעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק.

27. בהסכמת הצדדים הכרעת הדין נחתמה ופורסמה ללא שימוע. המזכירות תשלח עותק מהכרעת הדין לצדדים.

28. שמיעת הטיעונים לעונש תתקיים במועד שנקבע לשימוע הכרעת הדין.

ניתנה היום, כ"ב אדר תש"פ, 18 מרץ 2020, בהעדר הצדדים